

Szeleczki Attiláné (sz.: Tóth Ágnes) vagyok, 1960. augusztus 7-én születtem Kalocsán. Szüleimet 1947-ben felvidékről telepítették Hajósra, majd nem sokkal születésem előtt költöztek Kalocsára.

Általános iskolai tanulmányaimat a Kalocsai Ének-zenei Általános Iskolában végeztem, majd szintén Kalocsán a Szent István Gimnáziumban érettségiztem. Ezután Budapestre kerülve a Kertészeti Egyetemen diplomáztam. Jelenleg régi gimnáziumomban biológiát tanítok. A zene és a tánc szeretetét édesapámtól örököltem. Apai nagyapám parasztember volt, kottát nem tudott olvasni, de volt egy hegedűje, amin szépen játszott. Apám kántortanítóként diplomázott, az orgona mellett klarinétozott is. Ezért nem volt kétséges, hogy az általános iskolát az ÉZI-ben végezzem. Nagyszerű iskola volt, életem meghatározó része! Nagyon sajnálom, hogy ezek a Kodály-iskolák sorban megszűnnek az országban, így a kalocsai is.

Még az általános iskolában találkoztam a tánccal 1966-ban. Az akkori igazgató Pécsi Sándor és testvére Pécsi Erzsébet tanítónő vezették – fáradságot nem ismerve, nagy szakmai tudással – az iskolai tánccsoportot. Mivel az iskolának nem volt pénze táncos kosztümökre, így a csoportban azok táncolhattak, akiknek a szülei vállalták a ruhaköltségeket. Köszönet a szüleimnek, hogy vállalták az akkoriban nem kis összeget, és hogy fellépéseinkkor akár fél éjszakát is vártak rám az iskola előtt, mire megérkeztünk.

Nagyon sok sikerélményt adott a tánc. Könnyen megtanultam a lépéseket, az énekek elsajátítása, memorizálása nem jelentett gondot. Ha valami nem ment a próbákon, otthon addig gyakoroltam a lépéseket, énekeltem a dalokat, míg el nem sajátítottam. Visszaemlékezve, szinte folyamatosan tánclépésekben, énekelve közlekedtem a lakásban. Sokat segített, hogy közben zongorázni is tanultam és szüleim vettek egy ma is féltve őrzött pianínót.

A tánccal „kitárult” a világ. Többször szerepeltünk külföldön is, ami a hetvenes években ritkaság volt. Németország, Párizs, Finnország, az 1973-as VIT mind nagy élmény volt.

1974-ben, a gimnáziumi éveim alatt kerültem be a Kalocsai Néptánc Csoportba, melyet akkoriban Pécsiné Ács Sarolta és Tóth Ferenc vezetett. Itt már más vidékek táncaival is megismerkedtem. Több osztálytársam is táncolt, együtt jártunk a heti két próbára, fellépésekre, ők jelentették a baráti körömet. Osztályfőnökünk szigorú matematika tanár

volt, azt mondta, ha nem tanulunk, eléri a szüleinknél, hogy megtiltsák a táncot. Mi lettünk az osztály legjobb tanulói. A táncért mindenre képesek voltunk.

Az egyetemi éveim alatt nem táncoltam, majd utána megszülettek gyermekeim és ők kötötték le minden szabadidőm.

1993 nyarán a Dunamenti Folklór Fesztivált nézve határoztam el, hogy visszatérek a tánchoz. Ekkor már a tíz éves lányommal mentem a Kalocsai Hagyományőrző Együttesbe, és táncolunk azóta is itt, melyet Bencze Károlyné vezet. Egy rövid ideig fiam is csatlakozott az együtteshez. Nagyon sokat köszönhetek ennek a közösségnek és vezetőjének, Évának! Bár fordítva is igaz, mi sem sajnáljuk az időt és fáradságot, hogy őrizzük városunk hagyományait. Úgy érzem, sokat fejlődött a tánctudásom, igyekeztem tanulni az idősebb adatközlőktől, nagyobb tudású táncosoktól. Az, hogy lányommal együtt léphetek fel a színpadon, elmondhatatlan élmény: együtt táncoltunk Franciaország, Törökország, Észtország, Olaszország, Németország és Moldávia színpadjain. Ő most egyetemista Szegeden, de nem hagyta abba a táncot, sőt barátjával együtt – akivel egy szegedi táncsoportban ismerkedtek meg – jönnek az együttes fellépéseire.

Férjem nem táncol, de támogat minket és büszke ránk. Pár éve elhatároztuk, hogy bővítjük ruhatárunkat, hagyatékból sok szép öltözetet vásároltunk. Lányomnak is szenvedélyévé vált a gyűjtés, az anyagi háttérként számíthat édesapjára.

1997-ben táncospárommal, Bagó Ferencsel jelentkeztünk a Fülöp Ferenc szólótáncversenyre. A készüléskor nagy segítséget kaptunk táncsoportvezetőnkől, és Cselik Máriától, a Népművészet mesterétől. A szóló tánc nagy kihívás volt. Egészen más felkészülést és tudást igényel. A versenyen sok dicséretet kaptunk az öltözetünkre, tánctudásunkra és hogy igazán tudunk párban, egymásnak táncolni. Azóta is sokszor táncolunk együtt.

2006-ban megkaptam a Pécsiné Ács Sarolta díjat, ezzel az elismerést több évtizedes táncos pályámért.

Ahhoz, hogy valaki jó táncosná váljon, megszállottnak kell lenni. Csak akkor megy, ha nem sajnáljuk az időt. Fontos a jó testalkat, a megjelenés és a mindig vidám, szívből jövő

mosolygós arc. A jó fizikum elengedhetetlen. Fontosnak tartom, hogy méltósággal, szeretettel viselje a táncos a ruháit.

Számomra nagyon fontos a tánc. Ez jelenti a kikapcsolódást, a sportot, a szórakozást, a barátokat. Remélem, még több évtizedig folytathatom, és majd az unokáimat is „megfertőzhetem” a tánc szeretetével. Továbbra is felkutatom, rendbe hozom a régi, értékes ruhákat. Szeretném felkutatni a régi, elfelejtett lépéseket is és átadni a fiataloknak.

Kalocsa, 2008. február